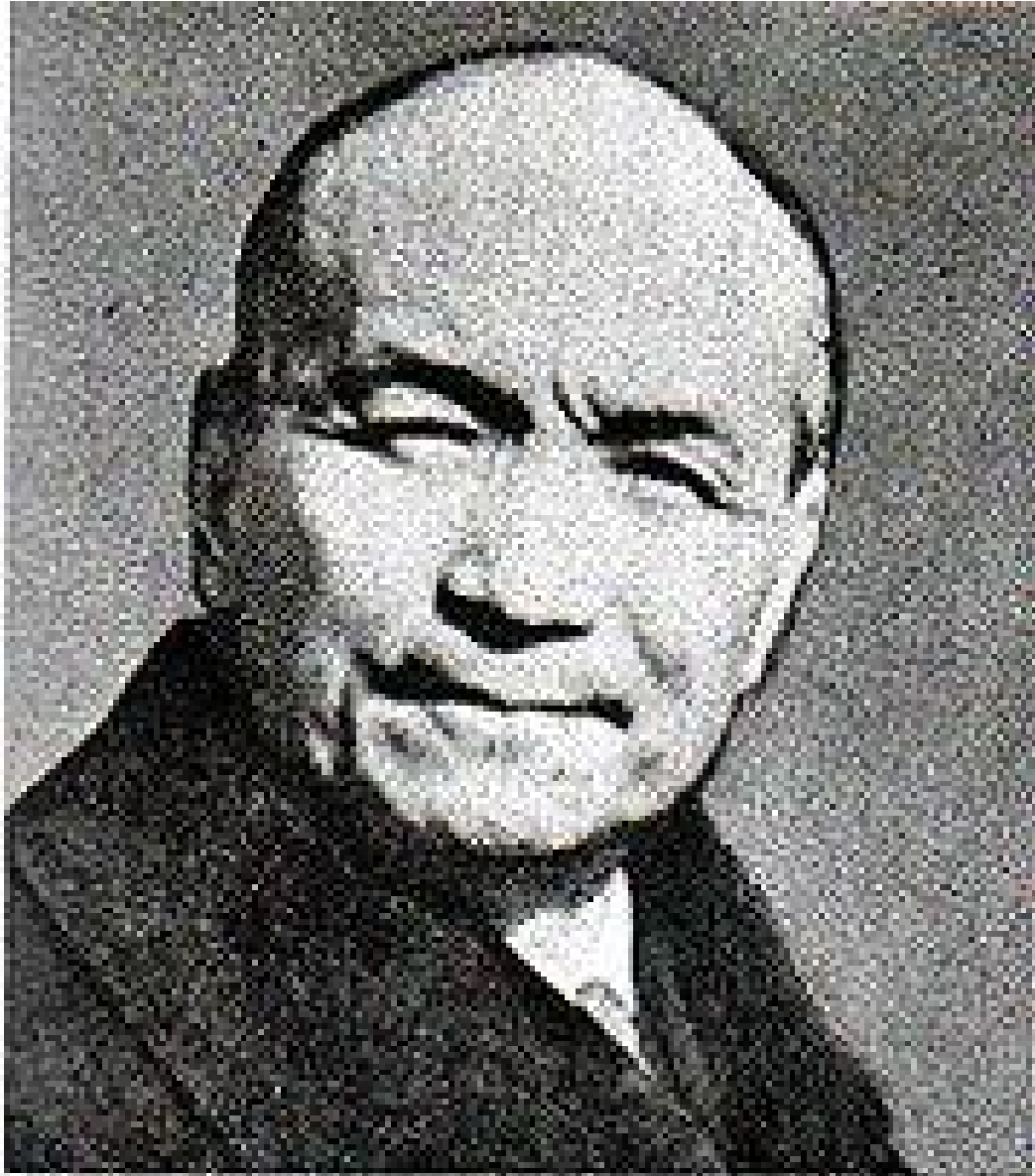

Evrensel Devrim

Chu Minyi

1907

He Zhen ve Liu Shipei'nin Tokyo'dan anarşist materyaller yayımlamaya başlamasıyla neredeyse aynı zamanlarda, Paris'teki diğer Çinli anarşistler Yeni Çağ'ı yayımlamaya başlamışlardı, bu mecmua onların kendi çalışmalarının yanı sıra Kropotkin, Reclus, Malatesta ve Bakunin gibi Avrupalı anarşistlerden yapılan birçok çeviriyi de içeriyordu. Chu Minyi (1884-1946) Yeni Çağ'ın düzenli katkıcısıydı. Aşağıdaki pasajlar onun ilk olarak sonbahar 1907'de basılan Yeni Çağ'da yayımlanmış "Evrensel Devrim makalesinden alınmıştır. Tercüme, Oregon Üniversitesi Tarih Bölümü'nden Guan nan Li tarafından yapılmıştır. Chu Minyi'nin, devrimin toplumsal evrimin geniş bir süreci olduğu görüşü ayrıca Reclus'un ve Kropotkin'in yazılarında da bulunabilir.

DEVİRİM OLMADIĞINDA toplumsal ilerleme de olmaz. Adalet serpiildiğinde, devrim barışa olduğu kadar adalete de yaklaşır. Geçmişte, kanlı yıkımlara devrim denirdi. Şimdilerde, söylevlerdeki ve kitaplardaki fikirler devrime neden olabilir. Herkes adaleti bilir. Herkes adalete uygun olmayana direnir. Bu yüzden, kudret keyfi olarak kitleleri bastıramaz; zenginler halkı köleleştiremez. Hükümet kendi iktidarını kötüye kullanamaz; para refahı satın alamaz. Kimse asker olmak istemezse, ordular oluşturulamaz ve savaş otomatik olarak biter. Kimse yasayı kabul etmezse, ödül ve ceza etkisiz hale gelecek ve insanlar bu düzenlemeleri kıracaktır. Kudret alaşağı edildiğinde, herkes kendi vazifesini yapacak ve ihtiyacı olanı alacaktır. Özgürce çalışıp tahsil edebilir ve özgürlüğün tadını çıkabilirler...

Devrim adalete dayanır. Kudret adalete uygun değildir. Bu yüzden devrim kudrete karşıdır. Hükümet kudretin en güçlü mevkisidir. Bunun için kudrete karşı çıkmak hükümeti alaşağı etmektir. Yine de, hükümete karşı çıkışın çoğunluk tarafından onaylanması şarttır. Şimdi bunun zamanı değildir. Çoğunluk hâlâ ahlak tarafından sınırlandırılmıştır, çıkarlarının ve şöhretin müptelası olmuştur ve talihsizlikten korkmaktadır. Çoğu durumda, kudrete yardım eden insan diğerlerinin çıkarlarına zarar verecek ve [bundan] yararlanacaktır. Bu, eşitsizliğin toplumuna neden olur. Bu nedenle, bu yüzyılın devrimleri hâlâ barışçıl değildir. Silahlanmaya dayanan hükümet kendi rejimini silahlarla korur. Devrimciler savaş alanında hükümetle nasıl vuruşabilir?

İllegal kaçak silahlanma kati bir biçimde yasaklanmıştır; yeraltı ordusu kurmak yasaktır. Hâlâ hükümeti devirmek için devrimci ordudan yararlanmanın zamanı değildir. Şayet herkes devrimi benimserse, kudret otomatik olarak devrilecektir.

Adalet görünür olduğunda, insanlar devrimin gerekliliğini görecek ve devrimin evrim olduğunu anlayacaklardır. Ne kadar insan desteklerse, bunu gerçekleştirmek o kadar kolay olacaktır ve ilerleme de o kadar hızlı olacaktır. Devrim sadece bir ya da bir kaç insan tarafından desteklenirse, bu daha tehlikeli ve ilerleme daha yavaş olacaktır. Devrim insanları sinekler gibi öldürecek ve felaketler daima olacaktır... Eğer devrim birçok kişi tarafından desteklenirse, bu daha az tehlikeli olacak ve ilerleme daha hızlı gerçekleşecektir. Bu yüzden devrim çoğunluğun fikir birliğiyle kazanılır. Devrimi herkes desteklerse, bu barışçıl olacak ve ilerleme de çok hızlı olacaktır, çünkü hiçbir muhalefet olmayacaktır. Buna uygun olarak, adalete uygun olan her şey yerine getiri lecektir; adaleti ihlal eden her şey bertaraf edilecektir. Toplumsal devrim denilen şey budur.

Hükümet kudreti korumak için silahlara güvenir. İktidarını kötüye kullanabilir. Siviller, silahları olmadığı için, hükümetin onlara yaptıklarına tolerans göstermek zorundadırlar... Modern öncesi zamanlarda, hükümet [doğru] yolu izlemezse, insanlar bunu protesto edebilir ve hükümeti devirebilirdi. Günümüzde popüler bir deyiş vardır, "Silahlar ateşlendiğinde devrimci ordular yenilir gider". Kudret kendini sağlama almak için silahları kullanır. Bunun için, eğer hükümeti alaşağı etmeyi planlıyorsak, ilk önce onun temelini yok etmeliyiz. Silahlara karşı çıkmamanın tek yolu, kudret tarafından ezilenlerin, silahların, onların mülkiyetlerini mağdur ettiğinin ve kudretin kişisel mülkiyetini ve çıkarlarını emniyete almak için var olduğunun farkına varmalarını sağlamaktır. Ayrıca, hiçbir neden olmadan birilerini öldürmek en insan dışı davranıştır. Bunu anlayan insan, bunu yapmaya istekli olmayacaktır. Herkes aynı fikirde olursa, silahlar otomatik olarak iskartaya çıkacak ve hükümet kendi temelini kaybedecektir. Diğer taraftan, eğer kudretin dayandığı silahları da savunuyorsak, her ne kadar bu silahlar kendi çıkarlarımıza hizmet edecek toprakları fethetmek için kullanılmıyor olsa da ve onları sırf, insanlığın düşmanlarını öldürmek için bir kez kullanmayı istiyor olsak da, sadece, bunun sonsuza dek işe yarayacağını umut edebiliriz.

İnsanlığın düşmanları silahları, kudreti korumak, ezmek ve insanları sömürmek için kullanır. Hâlâ nasıl silahları savunabilir ve destekleyebiliriz ki? Bana göre, insanlığın düşmanlarını saf dışı bırakmanın tek yolu devrimi yaymak, adaleti haklı çıkarmak ve askerleri ortak yolda eğitmektir. Aksi takdirde, savaşta yürüdükleri zaman askerleri sırtlarını dönmeye nasıl razı edebiliriz? Bunu ortak bir yolda yaparsak, aynı zamanda silahların yayılmasını savunmamıza gerek de kalmaz. Bunu protesto etmeliyiz ve kudretin kendini sağlama almak için bir temelini olmadığından da emin olmalıyız. Eğer silahları savunur ve yayarsak, devrimi yaymayı ve adaleti haklı çıkarmayı ihmal edersek, insanlar yalnızca kolayca kanacak, durum tarafından onlara zorlanan bencil çıkarılara müptela olacak ve en sonunda kudret tarafından kullanılacaktır. Bu, birini öldürüp sonra silahı eline yerleştirmeye benzer. Ne kadar tehlikeli!

...Hırslı insanlar askeri gücü, adalete karşı alınacak bir intikam amacıyla savunur ve genişletir. Yazık! Bu insanların, halk adına kendi çıkarları için çalışanlardan nasıl ayrılacağını bilmiyorum. Bu bana şu kelimeleri hatırlatıyor, "şiddet şiddeti doğurur".

Bu yüzden silahlara muhalefet sadece hükümetlerin temelini yok etmekle kalmaz, ayrıca, savaşların neden olduğu ölümlerden de sakınır. Bu, gerçekten de, insanlığı sürdürmenin doğru yoludur...

Hükümet kendini korumaya almak için ve aynı zamanda cesur muhaliflerini ezmek için silahlara güvenir. Yasaya dayanarak, muhalifleri de sınırlar...

İnsanı insan yapan özgürlüktür. Başkaları tarafından sınırlandırıldığında (bu yüzden özgür olmadığında) hayvanlardan bile aşağı mevkidedir... Yasa insanlığını sınırlar ve özgürlüğü ihlal eder. Bunun için yasa adalete uygun değildir. Ona karşı çıkmamız gerekir. O zaman kudretin halkı aldatmak ve aptallaştırmak için [hiçbir maskesi kalmaz ve biz özgürlüğe ulaşmak için onun sınır lamalarından kurtuluruz. Yasa, özgürlüğü ihlal ettiği ve adalete uygun düşmediği içindir ki, onu saf dışı bırakmamız gerekir. O zaman kudretin insanları sınırlamak için dayanacak bir şeyi kalmaz. Ve biz tam özgürlüğe ulaşırız...

Kudretliler, sonsuza dek yüce şerefinden yararlanmayı ister. Vatandaşları yaşamlarını ve mülklerini kendileri için feda etmelerine cesaretlendirmedikleri takdirde, diğer güçlü ülkelerin aşağı lamalarını ve yönetimini kabul etmek zorunda kalır. Aşağılama onların şerefini alçaltır; teslim olma şeref sonunu getirir. Bu yüzden, ülke boyun eğdiği takdirde halkın köleleştirileceği ve acı çekerek yaşayacağı fikri, bu kudretin çıkarlarıdır. Şerefi umur sayan ve milliyetçilik ve militarizm tamtamlarını çalan hiçbir hükümet olmasaydı, iki [farklı] tarafa ait olan insanlar farklı hisler duyabilir miydi? İki taraf arasında normal olarak savaş olmama sına rağmen, neden, halka rağmen savaş olmalı? Kendisine fayda sağlamak ve diğerlerini tehlikeye sokmak -yabancı düşmanlığı [ksenofi] ve ayrımcılık daima bundan doğar. Yazık! Hükümet aslında insanların zihnini harap eder ve barışı yok eder... Hükümet olmadığında sınırlar da olmaz; sınırlar olmadığında evrensel harmoni gelir. İnsanlar başkalarını köleleştirmez ve başkaları da onları; insanlar başkalarına bağımlı olmaz ve başkaları da onlara; insanlar başkalarına zarar vermez ve başkaları da onlara. Özgürlük, eşitlik ve hümanitaryanizm denilen şey budur...

İnsan dünyaya geldiğinde, kıyafeti, yemeği ve konutu hak eder. Dünyaya gelen bir insan, soğuğa direnmek için kıyafete, açlığa direnmek için yemeğe, gün ışığına, çiyeye, rüzgâra, ayaza, yağmura ve kara direnmek için konuta nasıl sahip olamaz? Eğer birisi açlıktan kıvranıyorsa ve ölümüne donuyorsa, bu toplumun hatasıdır. Açlık ve soğuk yüzünden her sene on milyonlarca insan ölüyor. Zenginler için kıyafetler bir dağ gibi yığılırken, yiyecek deniz gibi yükselirken, zenginler asla fakir insanları düşünmezler. Tahıl ambarı dolu, ulusal hazine muazzam; fakat her yer de açlıktan kıvrananlar ve soğuktan donanlar vardır. Bu, özel mülkiyetin sonucudur. Tüm yaşamları boyunca durmadan çalışanlar yine de yaşamlarını kazanamıyorlar; atalarından mülk miras kalmış zengin çocukları asalak yaşamlarını sürdürüyor. Biri didinmenin yaşamı, diğeri rahatlığın; biri acının yaşamı, diğeri mutluluğun. Ne kadar eşitsiz!... İnsanların diğerlerine karşı mücadele etmelerine sebep özel mülkiyettir... Bir parça toprağı kiralamakla bir köylü kendini doyuramaz; birçok üyesi olan bir aileyi nasıl doyursun? İş sahibi olmak için fabrikaya giren işçiler kapitalistlere bağımlıdır. Yemeğini garantiye almak için durmadan çalışır. Bir kez hasta olduklarında veya işten çıkarıldıklarında, aileleri korkunç bir duruma sürüklenir. Yazık! Mülkiyet ortadan kaldırılmazsa, fakir ile zengin arasındaki uçurum daha da açılacaktır. Birkaç kapitalistin rahatlıklarıyla tatmin oldukları, çok sayıda vatandaşın ise sefil yaşamlarıyla ölecekleri gerçeğine nasıl tahammül edebi-

liriz ki? O halde, mülkiyete karşı çıkmak, kapitalistlerin gaddarlığını saf dışı bırakmak ve vatandaşları zorluktan kurtarmaktır. Özel mülkiyet ortadan kaldırıldığında ve mülkiyet ortak hale geldiğinde, fakir ile zengin arasında bir fark kalmayacaktır. Açlık ve donmaktan endişelenmek sona erecektir, insanlar birlikte çalışacaklar ve birlikte hayattan zevk alacaktır, birlikte çalışıp birlikte dinleneceklerdir. Komünist toplumun olgusu bu değil midir?

...Din aklı sınırlar, ilerlemeye engel olur ve insanları itaatkâr kılar. Batıl inanç ondan doğar. Körü körüne itaat, boyun eğmekten kaynaklanır. Sözümler ona yüksek rahipler ve azizler... insanları, onların zayıflığını ve amansız ölüm korkularını sömürerek korkuturlar; ölümsüz ruhlar hayaliyle onları şevklendirirler. Uçarı yaşamları için kötülük vaat ederek, onları dehşete düşürürler... insanları cennetteki mutluluk için buradaki yaşamlarından vazgeçmeye istekli hale getirirler... Yaşamı ele geçmez bir hayal, ölümden sonrasını gerçek bir şey haline koyarlar. Bu yolla insanlar bu yaşamı küçümserler...

Din, hükümetin bir aracı haline gelmiştir. Politikayla birlikte ilerler. Politika, insanlığın evrimini gözle görünür olarak engeller, din ise bunu görünmez şekilde yapar... Dinin yerine eğitimi koymamız ve batılı bilim sayesinde onu defetmemiz gerekiyor. İnsanların kurtuluş yolu olarak hâlâ dini görmeleri ne kadar yanlış!

...Din, ayrıca, devrimin zıttıdır. Devrim ilerlemeyi hedefler, din muhafaza etmeye tapar; devrim eylemi vurgular, din eylemsizliğe tapar. Eğer ilerlemeyi hedeflersek, toplum günden güne yeniden düzenlenecektir. Eğer tutuculuğa saygı duyarsak, dünya her gün daha fazla kötüleşir. Eğer eyleme vurgu yaparsak, yeni girişim ve yeni bir toplum günden güne ortaya çıkar. Eğer eylemsizliğe saygı duyarsak, tiksindirici ve iğrenç olan gittikçe daha geçerli hale gelir. Dolayısıyla din, devrimin evrenselleşmesine mani olur. Devrimi yaymak için dine karşı çıkmamız zorunlu dur. Din ayrıca bilimin gelişimini de geciktirir. Bilimi geliştirmek için dine karşı çıkmamız zorunludur. Bu nedenle, dine karşı çıkmak devrimi yaymalı ve bilimi geliştirmelidir...

Hükümeti ortadan kaldırma fikrini ve metodunu anlamayanların çoğu devrimcilere iyi gözle bakmamaktadır. Yine de, devrimciler kudretin insanlara zulmetmesine ve evrimi engellemesine müsaade edemez. Devrimciler, bir ya da iki insanlık düşmanına suikast düzenlemelidir. Eylemlerinin, insanların içinde oldukları kötü vaziyeti göstermesini ve kudreti korkutmasını umut ederler... Suikast düzenlemek devrimci dalgalanmayı canlandırmaya ve sosyal evrimi hızlandırmaya yardım edecektir. Çalkalanma bir kez başladığında, devrimci makine işlemeye başlayacaktır. Sahte devrimciler, devrimi bir vesile olarak kullanır ve sadece kendi çıkarlarıyla ve ünleriyle ilgilidirler. Kolayca geri çekilirler veya devrimin aleyhine dönerler. Gerçek devrimciler gerçeğe ve adalete inanır. Cesurca ileriye yürürler. Kudret, insanlara gözdağı vermek için zalimce öldürmeye ve vahşi işkenceye başvurduğunda, gaddarlığı, aksine, aşikâr olur. Bu, var olan düzene güvenenleri ve devrimcilere muhalefet edenleri uyandırır. Bu insanlar, anarşistlerin neden insanlık düşmanlarını öldürdüklerini ve vahşi olan hükümetleri neden yok ettiklerini anlamaya başlarlar. En samimi insanlar, kudrete saldırmaz ve var olan düzene teslim olur, devrime serzeniş ederler. Suikastçiler sadece devrimci dalgalanmayı uyarmakla ve devrim makinesini ateşlemekle kalmazlar, devrimci hareketi de yaratırlar.

...Suikast şeytanın yok edilmesi içindir, birinin kendi çıkarı için değil; adalet içindir, şan ve şöhrat için değil; kudretin saf dışı bırakılması içindir, intikam için değil. Suikast eğer kişisel çıkar içinse, bu, suikast değil cinayettir; eğer şan şöhrat içinse, bu, suikast değil, gereksiz şiddettir; eğer intikam içinse, bu, suikast değil, çığırından çıkmış bir öldürmedir. Sadece geçerli amaçları olan öldürme eylemine suikast denebilir. Sadece cesareti ve amacı olan bir insan buna teşebbüs edebilir. Suikast, mutlak adalet ten ve mutlak içtenlikten çıkar. Eğer halk bunu yapmak için sadece cesarete ve geçici kızgınlığa dayanırsa, asla ilkeyi anlayamayacak ve suikast sadece kişisel çıkarlar için kullanılmış olacaktır. Ya da sadece intikam için... Yazık! Bu nasıl suikast olabilir ki! Hükümet kitleleri katleder ve yasaya dayanarak, bunu yasal öldürme olarak aklar. Eğer suikast adalete uygun olmazsa, bunun hükümetten bir farkı olmayacaktır. Suikastçiler, yardımsever ve dürüst insanlar olmak zorundadır.

Neden zenginler daima mutlu, fakirler de didinmenin mahkumlarıdır? Çünkü zenginler, fakirleri köleleştirmek için mülkiyete dayanırlar; çalışmazlar, ama rahatın ve mutluluğun tadını çıkarırlar. Fakirler ise rahat ve mutluluk olmadan çalışır. Bu, en büyük eşitsizliktir. İnsanlığı sürdürmek adına bunu kabul

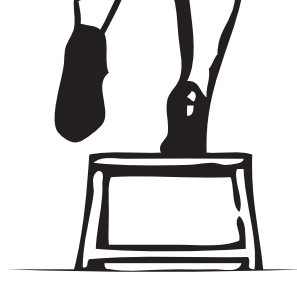
edersek, zengin daha zengin, fakir daha fakir olacaktır. Buna direnmenin yolu nedir? Zenginlerin servetlerini sıkıntıdan kaçınmak ve fakirlere dil uzatmak için kullanmalarını önlemeye hizmet edecek olan grevler...

Grevler, köleliklerini kırmada işçilere yardım eder, ama bu grevler ne dinlenmek içindir, ne de daha fazla para için. İşçiler, kendi coşkularına uygun işi seçebilir ve hem vücutlarını hem de zihinlerini eğitebilirler. Zihin, bilgiyi arar; vücut, fiziksel gücün peşindedir. Sadece zihnin kullanımı zayıf fiziksel güçle, sadece vücudun kullanımı az gelişmiş zihin ile sonuçlanır. Her ikisi de sağlıklı değildir. Zihin, kuvveti güvenceye almalıdır; vücut zihni sağlama almalıdır. İkisinin karşılıklı dayanışması en sağlıklı yoldur...

Dar kafalılığa alışmış olan ve kişisel çıkarıyla tükenen biri entelektüel olarak gelişemez. Entelekt geliştiği zaman, insanın krala ve ailesine duyduğu önceki sevgisi ülke sevgisine, kendi bedeni ne ve ebeveynlerine duyduğu önceki sevgisi, ırk sevgisine ve ülkesine ve ırkına duyduğu önceki sevgisi insanlık ve dünya sevgisine doğru genişler. Hayırseverlik doğaldır. İnsanlar, dar kafalılığa ve çıkarlara uygun olarak sürekli tercihlerini değiştirirler. Ancak, bunu bir kez aştıklarında, hayırseverlik gerçekleştirilebilir. Dar kafalılık aileden kaynaklanır. Aile evlilikten kaynaklanır. Eğer gelenek ve görenekleri saf dışı etmek istiyorsak, işe evlilikten başlamak zorundayız. Aileyi ortadan kaldırmak için, evliliği ortadan kaldırmamız şarttır. Evlilik ortadan kalktığında, aile var olamaz. O zaman insanlar kendi çıkarlarının üstüne yükselecektir. Dar görüşlülük olmadığında, insanlar birbirine yardım edecektir. O zaman tüm dünya üzerindeki insanlar tek bir aileye mensup olacaklardır. Dünya böylece büyük ahenge ulaşacaktır. O zaman, kral ile bakan arasında, baba ile oğul arasında, koca ile karı arasında ve kardeşler arasında bir fark kalmayacaktır; sadece dostların sevgisi var olacaktır. Sevgi böylece evrensel olabilir.

Çıkarlar insanların temel kaygıdır. Geçimleri için mücadele ederler. Üst kazanır ve ast kaybeder. Mücadeleleri kıyafet, yiyecek ve konut içindir. Bu yüzden, özel mülkiyet çok değerlidir. Bireyler güçsüz olduğu için bir araya gelirler. Grup büyük ve güçlü olduğunda daima kazanır; grup küçük ve zayıf olduğunda daima kaybeder... Avantajlarını sürdürmek için hükümet kurmak zorundadırlar. Böylece ulusal sınırlar kurulur. Bu yüzden, çıkarı ortadan kaldırmak için işe ulusal sınırlardan başlamamız gerekiyor. Özel mülkiyet defedildiğinde, ulusal ve ırksal sınırları belirlemek için bir yol kalmayacaktır. Bu sayede insanlar çıkar düşüncesini yok edecektir. İnsanlık eşitliğe ulaşacak ve büyük ahenkten zevk alacaktır. Hiçbir ulusal ve ırksal sınır kalmayacak, sadece hayırseverlik olacaktır. Sevgi bu sayede evrensel olacaktır.

Anarşist Kütüphane

Chu Minyi
Evrensel Devrim
1907

Bu yazı Robert Graham'ın ANARŞİZM: Özgürlükçü Düşüncelerin Belgesel Bir Tarihi isimli kitabından alınmıştır. (Yeni Çağ, No. 15, 17, 18, 20 & 23, Eylül-Kasım 1907)

Çeviri: Nil Erdoğan, Mustafa Erata

tr.anarchistlibraries.net